

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., v právní věci žalobce **D. M.**, zastoupeného JUDr. Marcelou Urbanovou, advokátkou se sídlem v Opavě, Nákladní 895/41, proti žalovanému **Policejnímu prezidentovi Policie České republiky**, se sídlem v Praze 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2013, č. j. PPR-4626-6/ČJ-2013-990131, ve věci propuštění ze služebního poměru,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 24. 4. 2013, č. j. PPR-4626-6/ČJ-2013-990131, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Marcely Urbanové, advokátky se sídlem v Opavě, Nákladní 895/41.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2013, č. j. PPR-4626-6/ČJ-2013-990131, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 1. 2013, č. RŘMSK-OP-1/2013, kterým byl podle § 42 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR s tím, že služební poměr končí podle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru dnem doručení rozhodnutí.

Žalobce namítá, že:

- 1) nemohl být propuštěn ze služebního poměru, neboť proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 2. 8. 2012 č. j. PPR-10358-4/ČJ-2012-990131, podal správní žalobu, která mí podle § 196 odst. 2 zákona o služebním poměru odkladný účinek co do vykonatelnosti rozhodnutí a dále byl této žalobě přiznán odkladný účinek, čímž byly dle žalobce pozastaveny účinky právní moci i vykonatelnosti;
- 2) žalovaný nepostupoval dle zásady hodnocení důkazů v jejich vzájemné souvislosti zakotvené v ustanovení § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru, zcela ignoroval obecnou zásadu individualizace, když nepřihlédl ke všem zvláštnostem daného případu;
- 3) oznámení o zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru nebylo řádně doručeno jeho zástupci podle § 176 odst. 5 a 6 zákona o služebním poměru, zástupci bylo pouze doručeno dne 17. 1. 2013 žalobou napadené rozhodnutí. Pokud žalovaný namítá, že bylo zástupkyni doručeno dne 29. 11. 2012 na územním odboru v Opavě, toto nelze dle žalobce akceptovat, protože tímto způsobem zástupci doručovat nelze;
- 4) mu nebylo umožněno nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, vyjádřit své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům;
- 5) vzhledem ke skutečnosti, že se od 16. 1. 2013 nacházel v neschopnosti ke službě, ukončení služebního poměru v této době považuje žalobce za rozporné s platnou právní úpravou. Zákon o služebním poměru tuto otázku neupravuje, je tak subsidiárně aplikovatelné ustanovení § 53 zákoníku práce.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitkám žalobce uvedl, že služební funkcionáři při rozhodování vycházeli z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 4 Ads 176/2011-129, v němž se uvádí, že *vydání navazujícího správního rozhodnutí, jakým je rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, totiž nelze považovat za formu výkonu rozhodnutí*, kdy tak z pohledu tohoto rozsudku nemohlo dojít vydáním napadeného rozhodnutí k nezákonnému postupu. Stran zahájení řízení žalovaný uvedl, že odkazuje na úřední záznam str. 44 spisu, kdy záznam o zahájení řízení byl žalobci předložen za přítomnosti zmocněnkyně. Žalobce a zmocněnkyně tak prokazatelně věděli o zahájeném řízení, byli seznámeni s předmětem řízení, přičemž žalobci bylo zaručeno právo účinně se v daném případě bránit. Žalobce měl dále možnost uplatnit

svá práva i v odvolacím řízení, o čemž byla jeho zmocněnkyně informována přípisem ze dne 13. 2. 2013. Co se týče namítané nemožnosti propustit žalobce ze služebního poměru v době neschopnosti, žalovaný uvedl, že zákoník práce není ve vztahu subsidiarity k zákonu o služebním poměru. Pokud tento zákon neobsahuje zákaz propuštění v ochranné lhůtě, je možné doručit příslušníkovi rozhodnutí i v době neschopnosti ke službě.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 21. 3. 2012, č. j. KRPT-122905-18/ČJ-2011-0700KR-PR, byl žalobce uznán vinným za spáchání jednání, které má znaky přestupku a byl mu uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 8. 2012, č. j. PPR-10358-4/ČJ-2012-990131. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2012, č. j. 78 Ad 47/2012-23, byl žalobě proti rozhodnutí žalovaného přiznán odkladný účinek. Usnesení nabylo právní moci dne 16. 11. 2012.

Z úředního záznamu ze dne 29. 11. 2012 soud zjistil, že se po předchozí výzvě dostavil žalobce spolu se svojí zástupkyní a jejím koncipientem k seznámení a převzetí záznamu o zahájení ve věcech služebního poměru ve věci propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru. Žalobce po seznámení se s uvedenou písemností, stanoviskem Ministerstva vnitra a rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 176/2011-129 a po poradě se svými zmocněnci uvedenou písemnost nepřevzal, odmítl ji podepsat a k věci se pouze ústně vyjádřil, že s ní nesouhlasí a považuje ji za nezákonnou. Žalobce podal dne 7. 12. 2012 námitky proti postupu služebního funkcionáře s odůvodněním, že žalobce považuje řízení za neplatně zahájené, z důvodu podané správní žaloby a přiznaného odkladného účinku.

Dne 10. 1. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru s odkazem na ustanovení § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkázal na výše zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a uvedl, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je příslušný služební funkcionář povinen vydat na základě § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru bez ohledu na to, zda rozhodnutí o uložení kázeňského trestu v době vydání navazujícího rozhodnutí vykonatelné nebo nikoliv. Vydání navazujícího správního rozhodnutí, jakým je rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, totiž nelze považovat za formu výkonu rozhodnutí. Rozhodnutí bylo žalobci doručováno v místě jeho trvalého bydliště dne 16. 1. 2013, kde si je odmítl převzít, sdělil, že je v pracovní neschopnosti. K tomuto dni byl žalobce ze služebního poměru propuštěn. Téhož dne byl učiněn pokus předat rozhodnutí zástupkyni žalobce v místě její advokátní kanceláře, kde bylo převzetí písemnosti rovněž odmítnuto. Téhož dne bylo rozhodnutí zasláno prostřednictvím datové schránky.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 1. 2. 2013 odvolání, jehož odůvodnění odpovídá žalobním bodům žaloby. Poté bylo dne 24. 4. 2013 vydáno rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal podrobně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č.j. 4 Ads 176/2011-129, a dále uvedl, že co se týče zahájení řízení, i tím, že žalobce odmítl písemnost dne 29. 11. 2012 převzít, nastaly v daném případě účinky doručení. K námitce týkající se dočasné pracovní neschopnosti žalobce v době doručování rozhodnutí žalovaný

uvedl, že ustanovení § 53 zákoníku práce pro služební poměr neplatí, není zde žalobcem tvrzený vztah subsidiarity. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo zástupci žalobce doručeno dne 17. 1. 2012, kdy se přihlásil do datové schránky. Námitku ohledně krácení práv žalobce považuje žalovaný za irrelevantní, domnívá se, že žalobci byla veškerá práva umožněna, ale žalobce je po poradě se zástupkyní nevyužil.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou [§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru, příslušník musí být propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

Podle ustanovení § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru při propuštění příslušníka podle odstavce 1 písm. a) až k) skončí jeho služební poměr dnem doručení rozhodnutí o propuštění.

Podle ustanovení § 196 odst. 2 zákona o služebním poměru byla-li podána žaloba podle odstavce 1 proti pravomocnému rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým se ukládá kázeňský trest, náhrada škody nebo povinnost vrátit bezdůvodné obohacení, odkládá se vykonatelnost tohoto rozhodnutí do nabytí právní moci rozhodnutí soudu.

Podle ustanovení § 73 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou č. 1) žalobce, tuto shledal důvodnou. V tomto případě nelze odhlédnout od skutečnosti, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2012, č. j. 78 Ad 47/2012-23, byl žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2012, KRPT-122905-18/ČJ-2011-0700KR-PR, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku, a byl mu uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, přiznán odkladný účinek. Následkem takového rozhodnutí je pozastavení účinků napadeného rozhodnutí do skončení řízení před soudem. Jinými slovy za situace, kdy byly odloženy účinky rozhodnutí, jímž byl žalobci uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, neměl správní orgán I. stupně náležitý podklad pro zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru. Správní orgán I. stupně neměl vzhledem k časové posloupnosti, když předmětné usnesení o přiznání odkladného účinku nabylo právní moci dne 16. 11. 2012, dne 29. 11. 2012 řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru vůbec zahajovat.

Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 31. 8. 2012, č.j. 4 Ads 176/2011-129, je přitom zcela nepřipadný. V uvedeném rozsudku totiž

Nejvyšší správní soud vyložil pojem „*vykonatelnost*“, jehož obsah odlišil od pojmu „*jiné právní účinky rozhodnutí*“, přičemž ve druhém odstavci na str. 7 odůvodnění zveřejněného na www.nssoud.cz právě odlišil pojem „*vykonatelnost*“ od obsahu odkladného účinku žaloby. Přiznáním odkladného účinku žaloby totiž (podle výslovné dikce zákona) dochází nejen k odkladu vykonatelnosti, ale i k odkladu „*jiných právních účinků rozhodnutí*“. V závěru tohoto odstavce Nejvyšší správní soud přímo konstatoval, že je-li odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí o udělení kázeňského trestu přiznán, nelze vydat jiné navazující správní rozhodnutí, jakým je rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru.

K přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu pak v nyní posuzovaném případě (na rozdíl od věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Ads 176/2011) došlo, a to shora uvedeným usnesením zdejšího soudu ze dne 12. 11. 2012, č. j. 78 Ad 47/2012-23.

Pokud žalobce dále ve své žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval dle zásady hodnocení důkazů v jejich vzájemné souvislosti a ignoroval obecnou zásadu individualizace (námitka č. 2 žalobce), soud se tímto žalobním bodem nezabýval, neboť z něj není patrné, z jakých skutkových důvodů žalobce považuje napadený výrok za nezákonný [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.].

Soud považuje za nedůvodnou námitku č. 3) žalobce o nedoručení oznámení o zahájení řízení. Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 29. 11. 2012, správní orgán I. stupně se pokusil žalobci záznam o zahájení řízení doručit, tento písemnost poté, co se seznámil s jejím obsahem, odmítl převzít. Účelu doručení, tedy aby se adresát s obsahem zásilky seznámil, bylo dosaženo a řízení bylo zahájeno platně.

K námitce č. 4) žalobce soud uvádí, že tuto považuje za nedůvodnou, když z obsahu spisu se nepodává, že by se žalobce těchto svých práv domáhal a ta mu byla upřena. Soudu tak není zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti žalobce tuto svoji žalobní námitku opírá. Jak soud uvedl výše, je nesporné, že žalobce věděl, že řízení o propuštění jeho osoby ze služebního poměru bylo zahájeno, na to reagoval dne 7. 12. 2012 námitkami proti postupu služebního funkcionáře, v nichž mj. uvedl, že považuje řízení za neplatně zahájené. Svůj názor v řízení tak nepochybně vyjádřit mohl a také tak učinil.

Pokud se týká námitky č. 5) žalobce, k té soud uvádí, že považuje za správný právní názor žalovaného, tedy že zákon o služebním poměru obsahuje úplnou vlastní úpravu skončení služebního poměru (Hlava III zákona o služebním poměru) a nepoužije se na něj ani subsidiární zákoník práce. Vztah subsidiarity by musel být mezi těmito zákony výslovně stanoven v zákoně o služebním poměru, tak tomu však není. Pro příslušníky ve služebním poměru tak neplatí žádný zákaz propuštění v ochranné lhůtě pro úraz či nemoc a služební poměr končí dle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru dnem doručení rozhodnutí.

Pro důvodnost žalobní námitky 1) tedy krajský soud bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení

(ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek celkem		3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby poskytnutých po 31. 12. 2012	§ 7, § 9 odst. 4 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění od r. 2013	
1) příprava a převzetí věci		
2) sepis žaloby		6.200 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)		1.428 Kč
Celkem		11.228 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 12. března 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu